

POLSKI OWCZAREK PODHALAŃSKI - BIAŁY PIES POLSKICH GÓR

W Tatrach, Karpatach i Bieszczadach psy pasące i pilnujące stad owiec i innych zwierząt gospodarskich żyły od wieków. Skąd przyszły, dziś trudno jednoznacznie orzec. Wiadomo, że podobne zwierzęta żyją w masywach górskich Włoch, Słowacji i Węgier, pełniąc tam podobne role. Kolor sierści jest dobrany nieprzypadkowo, tak aby jak najbardziej zlać kolorystycznie umaszczenie owiec i ich stróżów. Podhalany to psy nieustraszone, a jednocześnie roztropne, co zapewniało im sukces w walce z niezwykle groźnymi zwierzętami, mającymi chętkę na bezbronne owce – wilkami, niedźwiedziami i groźnymi skrzydlatymi drapieżnikami, chętnie z powietrza nacierającymi na młode jagnięta. Były samodzielne, kiedy nie było pasterza, potrafiły zaopiekować się liczny stadem owiec, a kiedy był, oddane mu całkowicie, reagowały na skinienie laski i cicho wydawały komendy. Odwaga, imponujący wygląd i wrodzone posłuszeństwo ludzkiemu przewodnikowi, spowodowało zainteresowanie się nimi jako psami służbowymi. W latach 20. XX wieku owczarki podhalańskie były szkolone i wykorzystywane jako psy pociągowe, stróżujące i obronne przez Korpus Ochrony Pogranicza. W kilka lat później zainteresował się nimi Maurycy Trybalski, który opracował wzorzec i pierwsze psy po przeglądzie w Zakopanem 1937 roku, zostały wpisane do księgi rodowodowej Polskiego Związku Hodowców Psów Rasowych. Pod hasłem „w polskim domu polski pies”, były coraz liczniej hodowane nie tylko w rejonach górskich, ale i na nizinach, we Lwowie, pod Warszawą i w Małopolsce.

Po wojnie polskie owczarki podhalańskie zyskały nowych mecenasów w osobach Lubomira Smyczyńskiego, Jadwigi Dyakowskiej i kynologów krakowskich, co zaowocowało zredagowaniem na nowo wzorca rasy i zatwierdzeniu go przez FCI. Mężem opatrnościowym dla rasy był lek. wet. Henryk Dereziński, który pracując w Zakopanem i ciesząc się ogromnym szacunkiem wśród górali, kierował przez wiele dziesiątków lat ich lokalną hodowlą. Psy, które weszły na stałe do historii rasy i których nazwy znane są wszystkim miłośnikom rasy na świecie to: DORAN GAZDA z Dzianisza, KOTLIK z Doliny za Bramką, KITA z Diablińca, BELA spod Brzyska, ZAKOCHANY HARNAŚ Cotonium i KING OF HAPPINESS Alpejskie Zaurczenie. Owczarek podhalański to pies, na którym można polegać, oddany całym sercem swojej rodzinie. Miło traktuje znane dzieci i zwierzęta domowe, ale bezpieczeństwa obcego kota lub innych małych, ruchliwych zwierząt, już nie można być pewnym. To pies o imponującym wyglądzie i posturze, potężnym, basowo brzmiącym głosie. Już samą postawą, wyrażającą pewność siebie i dumę budzi respekt. Jest wymienionym psem stróżującym, nawet na dużych arealach i ogrodzonych obiektach. Biała szata, przy prawidłowym żywieniu psa i zapewnieniu dobrej budy, ma właściwości samoczyszczące i po wyschnięciu nadal zachowuje biały kolor. Owczarek podhalański nie jest nadmiernie wybredny w żywieniu i nie zapada raczej często na zdrowiu. Chętnie będzie nam towarzyszył w wycieczkach (również tych górskich), lubi pływać i towarzyszyć człowiekowi w różnych aktywnościach, nie narzucając się przy tym i nie płacząc pod nogami. Może mieszkać zarówno w domu, jak i na zewnątrz – tę drugą ewentualność zawsze preferuje, mając możliwość obserwowania i patrolowania swojego terenu. Owczarek podhalański jako pies bardzo zrównoważony jest czasem szkolony jako pies asystujący, przewodnik niewidomych lub pomocnik w dogoterapii. Zyskał uznanie w wielu krajach, poza Polską, gdzie jest coraz liczniejszy i piękniejszy, jest hodowany w Holandii, Finlandii, USA, Niemczech, a ostatnio podbija Rosję.

